

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną z zastrzeżeniem, że Polska Rzeczpospolita Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 22 tej Konwencji; oświadcza, że wymieniona Konwencja jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 9 października 1968 roku.

Przewodniczący Rady Państwa:
M. Spychalski

L. S.
Minister Spraw Zagranicznych:
A. Rapacki

Après avoir vu et examiné ladite Convention le Conseil d'Etat l'a approuvé et approuve avec la réserve que la République Populaire de Pologne ne se considère pas liée par les dispositions de l'Article 22 de cette Convention; déclare que la Convention susmentionnée est acceptée, ratifiée et confirmée et promet qu'elle sera inviolablement observée.

En Foi de Quoi les Présentés Lettres ont été délivrées, revêtues du Sceau de la République Populaire de Pologne.

Donné à Varsovie, le 9 octobre 1968.

Président du Conseil d'Etat:
M. Spychalski

L. S.
Ministre des Affaires Etrangères:
A. Rapacki.

188

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 29 kwietnia 1969 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Międzynarodowej konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 7 marca 1966 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 17 ustęp 2 Międzynarodowej konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, otwartej do podpisu w Nowym Jorku dnia 7 marca 1966 r., złożony został dnia 5 grudnia 1968 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych polski dokument ratyfikacyjny powyższej konwencji.

Dokument ten zawiera zastrzeżenie, że Polska Rzeczpospolita Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 22 tej konwencji.

Przy składaniu polskiego dokumentu ratyfikacyjnego zostało złożone oświadczenie, że Polska Rzeczpospolita Ludowa uważa, iż postanowienia artykułu 17 ustęp 1 i artykułu 18 ustęp 1 Międzynarodowej konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, które uniemożliwiają szeregowi państw stanie się stronami konwencji, mają charakter dyskryminacyjny i są nie do pogodzenia z przedmiotem i celem tej konwencji. Polska Rzeczpospolita Ludowa uważa, że zgodnie z zasadą suwerennej równości państw konwencja ta powinna być otwarta do udziału dla wszystkich państw bez jakiegokolwiek dyskryminacji i ograniczeń.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia do wymienionej konwencji:

Bulgaria dnia 8 sierpnia 1966 r.

z oświadczeniem, że Ludowa Republika Bułgarii podtrzymuje swoje zastrzeżenie do artykułu 22 Konwencji złożone przy podpisywaniu jej oraz uważa, że postanowienia artykułu 17 ustęp 1 i artykułu 18 ustęp 1 Konwencji, które uniemożliwiają suwerennym państwom stanie się stronami Konwencji, mają charakter dyskryminacyjny, oraz że Konwencja ta, zgodnie z zasadą suwerennej równości państw, powinna być otwarta do udziału dla wszystkich państw bez jakiegokolwiek dyskryminacji.

Ghana dnia 8 września 1966 r.,
Pakistan dnia 21 września 1966 r.,
Ekwador dnia 22 września 1966 r.,
Czechosłowacja dnia 29 grudnia 1966 r.

z zastrzeżeniem, że Czechosłowacka Republika Socjalistyczna nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 22 Konwencji i uważa, że jakkolwiek spór między dwoma lub więcej Stronami Konwencji, dotyczący interpretacji lub stosowania Konwencji, który nie został rozstrzygnięty w drodze rokowań lub w jakkolwiek inny sposób wyraźnie przewidziany w niniejszej Konwencji, może być przekazany do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości tylko na wniosek wszystkich stron w sporze, jeżeli nie wyraziły one zgody na jakkolwiek inny sposób rozstrzygnięcia sporu. Ponadto Czechosłowacka Republika Socjalistyczna uważa, że postanowienia artykułu 17 ustęp 1 są nie do pogodzenia z przedmiotem i celem niniejszej Konwencji, ponieważ nie zabezpieczają wszystkim państwom, bez żadnych różnic i dyskryminacji, prawa do stania się Stronami tej Konwencji.

Tunezja dnia 13 stycznia 1967 r.,
Kostaryka dnia 16 stycznia 1967 r.,
Islandia dnia 13 marca 1967 r.,
Cypr dnia 21 kwietnia 1967 r.,
Niger dnia 27 kwietnia 1967 r.,
Zjednoczona Republika Arabska dnia 1 maja 1967 r.

z zastrzeżeniem, że Zjednoczona Republika Arabska nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 22 Konwencji, w myśl którego jakkolwiek spór między dwoma lub więcej Państwami Stronami Konwencji, dotyczący interpretacji lub stosowania Konwencji, ma być przekazany — na wniosek którejkolwiek ze stron w sporze — do rozstrzygnięcia Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, i oświadcza, że na przekazanie sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości konieczna jest w każdym poszczególnym przypadku zgoda wszystkich stron w sporze.

Węgry dnia 4 maja 1967 r.

z zastrzeżeniem, że Węgierska Republika Ludowa nie uważa się za związaną postanowieniami artykułu 22 Konwencji i jest zdania, że każdy spór dotyczący inter-

pretacji lub stosowania Konwencji może być przekazany do rozstrzygnięcia Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości tylko za zgodą wszystkich stron w sporze. Ponadto Węgierska Republika Ludowa uważa, że postanowienia artykułu 17 ustęp 1 i artykułu 18 ustęp 1, uniemożliwiające przystąpienie do Konwencji przez wszystkie państwa, mają charakter dyskryminacyjny i są sprzeczne z prawem międzynarodowym. Węgierska Republika Ludowa podtrzymuje swoje stanowisko, że umowy wielostronne mające uniwersalny charakter, powinny być, zgodnie z zasadami suwerennej równości państw, otwarte do przystąpienia przez wszystkie państwa bez jakiegokolwiek dyskryminacji.

Sierra Leone	dnia 2 sierpnia	1967 r.,
Panama	dnia 16 sierpnia	1967 r.,
Filipiny	dnia 15 września	1967 r.,
Jugosławia	dnia 2 października	1967 r.,
Wenezuela	dnia 10 października	1967 r.,
Nigeria	dnia 16 października	1967 r.,
Brazylia	dnia 27 marca	1968 r.,
Libia	dnia 3 lipca	1968 r.

z zastrzeżeniem, że Królestwo Libii nie uważa się za związane postanowieniami artykułu 22 Konwencji i oświadcza, że w każdym indywidualnym przypadku dla przekazania sporu do rozstrzygnięcia Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości konieczna jest zgoda wszystkich stron w sporze.

Iran	dnia 29 sierpnia	1968 r.,
Urugwaj	dnia 30 sierpnia	1968 r.,
Hiszpania	dnia 13 września	1968 r.

z zastrzeżeniem do całego artykułu 22 (jurysdykcja Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości).

Argentyna	dnia 2 października	1968 r.,
Kuwejt	dnia 15 października	1968 r.

z zastrzeżeniem, że Rząd Państwa Kuwejt nie uważa się za związane postanowieniami artykułu 22 Konwencji i oświadcza, że w każdym indywidualnym przypadku dla przekazania sporu do rozstrzygnięcia Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości konieczna jest zgoda wszystkich stron w sporze.

Indie	dnia 3 grudnia	1968 r.
-----------------	----------------	---------

z zastrzeżeniem, że Rząd Indii uważa, iż dla przekazania jakiegokolwiek sporu do rozstrzygnięcia Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości zgodnie z artykułem 22 Międzynarodowej Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej, w każdym indywidualnym przypadku konieczna jest zgoda wszystkich stron w sporze.

Zgodnie z artykułem 19 ustęp 1 Konwencji weszła ona w życie w stosunku do wyżej wymienionych państw oraz w stosunku do Polski dnia 4 stycznia 1969 r.

Ponadto następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia w niżej podanych datach:

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	dnia 4 lutego	1969 r.
---	---------------	---------

z oświadczeniem, że Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich podtrzymuje swoje zastrzeżenie do artykułu 22 Konwencji złożone przy podpisywaniu jej

oraz uważa, że postanowienia artykułu 17 ustęp 1 Konwencji, które uniemożliwiają szeregowi państw stanie się stronami Konwencji, mają charakter dyskryminacyjny oraz że Konwencja ta, zgodnie z zasadą suwerennej równości państw, powinna być otwarta do udziału dla wszystkich państw bez jakiegokolwiek dyskryminacji i ograniczeń.

Republika Malgaska	dnia 7 lutego	1969 r.
------------------------------	---------------	---------

z zastrzeżeniem, że Rząd Republiki Malgaskiej nie uważa się za związany postanowieniami artykułu 22 Konwencji, w myśl którego jakiegokolwiek spór między dwoma lub więcej Państwami Stronami Konwencji, a dotyczący interpretacji lub stosowania Konwencji, ma być przekazany — na wniosek którejkolwiek ze stron w sporze — do rozstrzygnięcia Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, i oświadcza, że na przekazanie sporu do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości konieczna jest w każdym poszczególnym przypadku zgoda wszystkich stron w sporze.

Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka	dnia 7 marca	1969 r.
--	--------------	---------

z oświadczeniem, że Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka podtrzymuje swoje zastrzeżenie do artykułu 22 Konwencji złożone przy podpisywaniu jej oraz uważa, że postanowienia artykułu 17 ustęp 1 Konwencji, które uniemożliwiają szeregowi państw stanie się stronami Konwencji, mają charakter dyskryminacyjny oraz, że Konwencja ta, zgodnie z zasadą suwerennej równości państw, powinna być otwarta do udziału dla wszystkich państw bez jakiegokolwiek dyskryminacji i ograniczeń.

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii	dnia 7 marca	1969 r.
--	--------------	---------

z następującymi oświadczeniami:

- 1) Zjednoczone Królestwo podtrzymuje swoje oświadczenia złożone przy podpisywaniu Konwencji,
- 2) Zjednoczone Królestwo uważa, że Akty Imigracyjne Brytyjskiej Wspólnoty Narodów z 1962 i 1968 roku oraz ich stosowanie nie są w żaden sposób związane z dyskryminacją rasową w rozumieniu artykułu 1 ustęp 1 oraz innych postanowień Konwencji i w pełni zachowuje prawo dalszego stosowania tych Aktów,
- 3) Zjednoczone Królestwo zastrzega sobie prawo nie-stosowania Konwencji do Fidżi w takim zakresie, w jakim prawo wyborcze na Fidżi może być sprzeczne z obowiązkami określonymi w artykule 5 lit. c), postanowienia prawne zakazujące lub ograniczające przeniesienie tytułu własności ziemi przez krajowców na Fidżi mogą być sprzeczne z obowiązkami określonymi w artykule 5 lit. d) (v) lub system szkolny na Fidżi może być sprzeczny z obowiązkami określonymi w artykułach 2, 3 albo 5 lit. e) (v) Konwencji.

Suazi	dnia 7 kwietnia	1969 r.,
Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka	dnia 8 kwietnia	1969 r.

z oświadczeniem, że Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka podtrzymuje swoje zastrzeżenie do artykułu 22 Konwencji złożone przy podpisywaniu jej oraz uważa, że postanowienia artykułu 17 ustęp 1 Kon-

wencji, które uniemożliwiają szeregowi państw stanie się stronami Konwencji, mają charakter dyskryminacyjny oraz że Konwencja ta, zgodnie z zasadą suwerennej równości państw, powinna być otwarta do udziału dla wszystkich państw bez jakiegokolwiek dyskryminacji i ograniczeń.

Zgodnie z artykułem 19 ustęp 2 Konwencji weszła ona w życie w stosunku do:

Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich dnia 6 marca 1969 r.,
Republiki Malgaskiej dnia 9 marca 1969 r.,

Ukraińskiej Socjalistycznej
Republiki Radzieckiej dnia 6 kwietnia 1969 r.,
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej
Irlandii dnia 6 kwietnia 1969 r.,

oraz wejdzie w życie w stosunku do:

Suazi dnia 7 maja 1969 r.,
Białoruskiej Socjalistycznej
Republiki Radzieckiej dnia 8 maja 1969 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

189

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 sierpnia 1969 r.

w sprawie umundurowania inspektorów kwarantanny roślin pełniących funkcje w punktach granicznych.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Inspektorzy kwarantanny roślin, pełniący funkcje w punktach granicznych, obowiązani są do noszenia umundurowania z odznakami służbowymi, obejmującymi emblemat kwarantanny roślin w formie złotego kłosa ze srebrnym węzem.

§ 2. Pracownicy określani w § 1 otrzymują umundurowanie bezpłatnie.

§ 3. Uprawnienie do otrzymania umundurowania powstaje z dniem zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony.

§ 4. 1. W skład umundurowania wchodzi:

- 1) mundur zimowy wełniany i mundur letni z lekkiego materiału ubraniowego w kolorze ciemnostalowym z emblematem kwarantanny roślin na kołnierzu,
- 2) płaszcz zimowy wełniany w kolorze ciemnostalowym z emblematem kwarantanny roślin na kołnierzu,
- 3) czapka zimowa w kolorze ciemnostalowym i beret czarny z sukna, z godłem państwowym,
- 4) 1 koszula męska lub bluzka damska, nie mnąca się, w kolorze stalowym produkcji krajowej,
- 5) 1 krawat w kolorze czarnym,
- 6) 1 para pantofli skórzanych w kolorze czarnym.

2. Mundur składa się z marynarki i 1 pary spodni dla mężczyzn oraz z marynarki i spódnicy dla kobiet.

3. Czapka, płaszcz i mundur powinny być sporządzone według wzorów ustalonych przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 5. 1. Ustala się okres używalności:

- 1) munduru letniego, zimowego, beretu i czapki zimowej 2 lata,
- 2) płaszcza zimowego 3 lata,
- 3) koszuli lub bluzki damskich, krawatu oraz pantofli skórzanych 1 rok.

2. Terminy określone w ust. 1 liczy się od dnia, w którym wydano pracownikowi daną część umundurowania.

3. Części umundurowania przewidziane do używania w okresie wiosenno-letnim wydaje się w kwietniu, a przewidziane do używania w okresie jesienno-zimowym — w październiku. Jednak w razie zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony w innych miesiącach nowo przyjętemu pra-

cownikowi wydaje się umundurowanie w miesiącu, w którym zawarto z nim umowę o pracę. W tym wypadku okres używalności tego pierwszego umundurowania wynosi okres ustalony w ust. 1, powiększony o czas między dniem wydania umundurowania a najbliższym ogólnym terminem wydawania umundurowania.

4. Po upływie okresu używalności dla poszczególnych części umundurowania pracownik otrzymuje nowe części umundurowania.

5. Przed upływem okresu używalności określonego w ust. 1 i 3 pracownik otrzymuje nowe umundurowanie lub jego część, jeżeli przydzielone umundurowanie lub jego część utracił lub zniszczył w stopniu powodującym niezdatność do użytku. Jeżeli utrata lub zniszczenie nastąpiło:

- 1) bez winy pracownika przy wykonywaniu obowiązków służbowych — pracownik otrzymuje nowe umundurowanie lub jego część bezpłatnie,
- 2) z winy pracownika — pracownik obowiązany jest uiścić opłatę równą nie zamortyzowanej części pełnej wartości umundurowania lub jego części.

§ 6. 1. W razie rozwiązania stosunku pracy przez pracownika za wypowiedzeniem, na mocy wzajemnego porozumienia stron na wyraźny wniosek pracownika, z winy pracownika lub w razie porzucenia pracy — pracownik obowiązany jest uiścić należność równą nie zamortyzowanej części pełnej wartości umundurowania.

2. W innych wypadkach rozwiązania umowy o pracę poza określonymi w ust. 1 lub w razie przeniesienia pracownika na stanowisko nie związane z pełnieniem funkcji w punktach granicznych — pracownik zatrzymuje umundurowanie bez obowiązku uiszczenia jakichkolwiek należności. Umundurowanie to może być używane po usunięciu odznak służbowych.

3. W razie przejścia na emeryturę lub w razie śmierci pracownika umundurowanie nie podlega zwrotowi.

4. Wartość poszczególnych części umundurowania ustala się na podstawie ceny materiału i szycia oraz gotowych części umundurowania.

§ 7. W sprawach umundurowania wydanego przed wejściem w życie rozporządzenia stosuje się dotychczasowe przepisy, z tym że pracownicy, którzy otrzymali to umundurowanie, nie są obowiązani do uiszczenia należności za to